1920 č. 193 Sb. a § 95 branných předpisů z 28. července 1921 č. 269 Sb. lze přeložiti důstojníky z povolání do zálohy, jestliže prohlásí, že nehodlají nadále býti důstojníky z povolání. Jak bylo shora uvedeno, hlásil st-l v červenci 1921, že činnou službu nenastoupí a žádal o propuštění z branné moci. Projev tento, třeba že jej možno pokládati za prohlášení ve smyslu § 25 bran. zák., pozbyl veškerého právního významu tím, že žal. úřad žádost v něm obsaženou zamítl a st-le znovu vyzval, aby činnou službu do 15. února 1924 nastoupil. Druhé vyzvání k nastoupení služby stalo se sice s doložkou, že nenastoupí-li st-l do 1. března 1924, bude se míti za to, že činnou službu nehodlá vůbec nastoupiti a že bude v důsledku toho přeložen ihned do zálohy, čímž dal. žal. úřad na jevo, že nenastoupení služby bude pokládati za prohlášení ve smyslu §u 25 bran. zák., — ale když st-l přes to službu nenastoupil, ohlásiv, že tento rozkaz obdržel do Rumunska teprve 10. března 1924, nepoužil žal. úřad sankce, kterou vyslovil, nýbrž dal st-li novou lhůtu k nastoupení služby a sice opět s podobným dodatkem, že nenastoupí-li do konce března 1924, bude přeložen do zálohy z moci úřední. Tento rozkaz byl však dle správních spisů zaslán st-li poštou teprve dne 31. března 1924 i nebylo možno, aby st-l službu u svého pluku v Písku téhož dne nastoupil, i kdyby se byl toho dne ve svém řádném bydlišti v Opavě zdržoval nebo v něm prostředníka měl. Proto nelze právem ani v tomto nenastoupení služby shledávati konkludentní čin, který by ve smyslu § 863 o. z. o. nahražoval prohlášení dle § 25 bran. zákona.

Z toho se podává, že nař. rozhodnutím byl st-l z důvodu, že službu včas nenastoupil, přeložen do zálohy z moci úřední a nikoliv ve smyslu § 25 bran. zákona.

Přeložení do zálohy z moci úřední z důvodu podobného nemá však opory v platných předpisech. Neuposlechnutí rozkazu k nastoupení činné služby nebo k podání žádosti o přeložení do zálohy může snad býti dle platných předpisů o právu kárném nebo trestním považováno za důvod k potrestání, nemůže však býti důvodem pro přeložení do zálohy z moci úřední aktem administrativním. Proto také shora cit. výnos mno z 2. října 1920, jehož se dovolává shora uvedený výnos žal. úřadu ze 17. června 1924, nařizuje pouze, že voj. gážistovi, který činnou službu ani do dalších 14 dnů bez dostatečné omluvy skutečně nenastoupí, mají býti voj. požitky zastaveny s vyzváním, aby podal žádost o přeložení do zálohy, — nenařizuje však, že přeložení to má se provésti z moci úřední, nebude-li žádost taková podána.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle §u 7 zák.o ss.

Č. 5356.

Zajištění bytu: Jsou-li jinaké podmínky pro zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/22 a 87/23 splněny, není zajištění bytu na závadu okolnost, že co do složení téhož bytu obývaného dne 19. VIII. 1922 státním zaměstnancem, nastala po tomto datu záměna v poloze části jeho.

(Nález ze dne 6. února 1926 č. 1335.)

Věc: Theodor a Hedvika R. v T. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 20. července 1925 zajistila osp na základě § 13 zákona č. 225/22 ve znění zákona č. 87/1923 v domě st-lů v T. byt o dvou pokojích a kuchyni, uprázdnivší se služebním přeložením dosavadního nájemníka poštovního adjunkta Františka L. do obce jiné, pro vrch. oficiála Josefa Č. Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp odvolání proti tomu podanému, ježto jsou zde zákonné předpoklady pro zajištění bytu; k vývodům odvolání poukázáno na imperativní stanovisko § 13 cit. zákona.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost dovozuje, že zajištění je proto nepřípustné, ježto byt, který byl zajištěn, nebyl v témže složení obýván již 19. srpna 1922 státním zaměstnancem. Nss nemohl stížnosti dáti za pravdu. Žal. úřad nevyhověl odvolání z důvodu, že jsou v tomto případě splněny zákonné předpoklady pro vydání zajišťovacího opatření. Z toho lze souditi, že žal. úřad vycházel z právního názoru, že změnou jedné obytné místnosti v původním složení bytu zůstala bytová jednotka v podstatě nezměněna a že lze zajistiti byt i tehdy, když proti složení bytu podle stavu v rozhodný den 19. srpna 1922 nastaly později změny. Nss neshledal, že by názor ten byl v rozporu se zákonem. Neboť z tendence zákona o mimořádných opatřeních bytové péče plyne zřetelně účel, aby místnosti stát. zaměstnanci v den 19. srpna 1922 obývané, byly zase pro ukojení bytové potřeby stát. zaměstnanců zabezpečeny a aby úřad bytovými jednotkami, v rozhodný den 19. srpna 1922 stát. zaměstnanci obývanými, mohl disponovati zase ve prospěch státních zaměstnanců.

V tomto případě bylo úřadem zjištěno a stranou výslovně doznáno, že dosavadní nájemník nastěhoval se do domu st-lů v lednu 1920, že tehdy obýval byt o kuchyni a pokoji v I. patře a pokoji podkrovním a že, když se asi v lednu 1925 uvolnil pokoj vedle pokoje v I. patře, obdržel jej v náhradu za pokoj podkrovní. Šlo tedy jen o záměnu jedné místnosti při témže bytě, záměna nastala jen ohledně polohy obytných místností, bytová jednotka, kterou nájemník 19. srpna 1922 obýval, zůstala co do počtu obytných místností nezměněna, neboť nájemník obývá jako dříve také nyní byt o 2 pokojích a kuchyni. Pak není ovšem byt ten ničím jiným, než původní bytovou jednotkou v jiném složení a odporovalo by tendenci a účelu zákona, kdyby změna toliko v poloze obytných místností téže bytové jenotky úřadu bránila, vysloviti zajištění bytu, ohledně něhož jsou jinak dány zákonné předpoklady pro jeho zajištění.

Č. 5357.

Zajištění bytů. — Administrativní řízení: * Zajišťovací rozhodnutí dle zákona č. 225/22 ve znění zákona č. 87/23, doručeného manželi, jest účinné také proti manželce jako spolumajitelce domu potud, pokud nebylo prokázáno, že odporovala tomu, aby manžel obstarával správu jejího majetku (§§ 1008 a 1238 o. z. o.).

(Nález ze dne 6. února 1926 č. 2181.)